

Esztergomi Lapok.

Megjelenik minden vasárnap és csütörtökön.

Előfizetési árak:
 Egész évre 6 frt — kr.
 Fél évre 3 frt — kr.
 Negyed évre 1 frt 50 kr.
 → Egyes szám ára 6 kr. ←

Szerkesztőség:

Buda-utca 346. szám alatt,
 hová a lap szellemi és anyagi részét illető közlemények küldendők.
 — TELEFON 20. SZÁM. —
 → Kéziratok nem adatnak vissza. ←

Kiadóhivatal:

Buda-utca 346. szám alatt,
 hová az előfizetési pénzek küldendők.

Hirdetések

és nyilttett közlemények a kiadóhivatalban vétetnek fel.

A szenzáció.

Azt mondják, az újságírók csinálják a szenzációt. Pedig dehogy csinálják; a közönség maga éhezik rá. Megváltozott a kor, az izlés, idegesebb lett a vénülő század; az egyszerű étlap nem tetszik, a nagyérdemű közönségnek francia konyha kell. Ma nap-ság kaviár és pikáns dolgok után áhítozik mindenki.

Az újságíró csak a publikum gusztusa szerint találja s garnirozza fel az események sovány eseményét.

Még tíz évvel ezelőtt is nagyon kevés igénye volt az újságolvasó közönségnek.

De az izlés éppen úgy fejlődött a hirlap készítésénél, mint a ruhák divatjánál.

Ma terjedelmes abroncsu krinolin, holnap már szűk prinsesse ruha kell: hol itt horpad be a termet, hol amott dagad meg. Az újságok is ezelőtt krinolinszerű terjedős modorban voltak összeférezelve, semmi izlés, semmi esin a szabásban, a kiállításban, a beosztásban.

Figyelemfárasztó hosszú cikkek nyújtózkodnak végig a hasábokon, mint a boa

konstiktor lomha teste az ős erdő bozótja között.

De a hirlapíró fejlődött izlése ma már színes pántlikát köt a végnélküli cikkek természetére s feltalálták a pihenésre szolgáló oázt, az alcimeket.

Aki nem akarja végig élvezni egy-egy hosszú cik minden sorát, hát belekóstolhat tetszése szerint.

Fel van írva a vignetta: muskotály, bakator, asszu, löre, ürmös és a vérszomjas olvasó belemárthatja a nyelvét, ihatik, a melyikből tetszik.

Mert szomjas vagy édes kedves közönség, szomjas bizony és pedig sokszor vérre s embertársaid becsületére szomjazol.

Bocsáss meg, hogy vádolkak, de vadabb vagy, mint a pogány czirkuszok publikuma: azok tapsoltak, ha a felbőszült bestiákkal birkozott a szerencsétlen áldozat; neked ez kevés! Te a megalázottak vergődésében, a porbasujtottak hörgésében, az erkölcsi halottak pirulásában gyönyörködöl.

Ha egy hamis kártyást kigolyóznak a kaszinóból, neked arról részletes tudósítás kell. Ha egy léha, könnyelmű ember elsik-

kasztja a közpénzt és golyót röpit agyába, annak a históriáját a te számodra töviről hegyire el kell mesélni. A törvényszéki termekben pironkodó bűn, a leleplezett gyalázat egész meztelenségében érdekel téged; mert ha a társadalom és egyesek botlásait, vétkeit, szennyét meg nem írja, le nem festi az újságíró, kész a vád ellenök: a sajtót megvesztegették, azért hallgat.

A „Szenzáció” az új időknek eme rettenetes bálványa, több áldozatot követel mint a szörny isten: Csakhogy az oltáron nem mi élesztjük Káin földesapó füstjét, hanem a korszellem, mely szivtelenül, könnyörtelenül követeli a meztelen valót, a mindennapi áldozatot a modern bálvány, a Szenzáció számára.

Mi sem vagyunk kivételek, dacára hogy papjai vagyunk a szent zsunalisztikának. A mi nyomunkban is ott kullog a sanda gyanu és a káröröm, irigység kísérek bennünket, mint a Sámummal küzdő beduint a puszták vadjai, az éhes hiéknak s s ha valaki elbukik közülünk, vihogva rohannak ránk.

És ezen a kegyetlen, szeretetnélküli irányzaton segíteni nem lehet; mert aki ut-

Az „ESZTERGOMI LAPOK” tárczája.

CSIFFAI CSÁRDA.

Kim a pusztán, a határban
 Guggol a csiffai csárda.
 — Nem pipázik a kéménye,
 Hogy pipáznék, nines alatta
 Mi meggyulna, ami égne!

Dehogy ninesen, dehogy ninesen;
 — Csaplárosné édes kincsem
 Olyan tüzes a kend szeme:
 Csoda, hogy a füstös kémény,
 Még eddig nem lángol bele!

Hej! a kémény meg nem gyulhat,
 Jani Jóska ottan gunnyaszt . . .
 Meglapulva gunnyaszt ottan;
 Szeretője inti, kéri,
 Mig a hadnagy be nem toppan.

„Csaplárosné, édes szentem,
 Az ajtót bereteszeltem“ . . .
 S a szép asszony puha karja
 Ráfonódik sűrű esők közt,
 Ráfonódik a hadnagya.

„Milyen régen várlak téged!“
 — Jani Jóska csak elképed . . .

„Az a betyár, az a zsvány
 Ki lelőtte a legényed:
 Itt tanyázik most a tanyán!“

„Hol van? — Itten? — Szólj már, merre?
 Vehessem csak puszka-hegyre!“
 — A kéményben Jani Jóska
 Két kezével, könyökével
 Magát egyre feljebb tolja.

„Ide bujt el!“ — s reng a hombár;
 — Jani Jóska kívül van már . . .
 „Ejnye, ejnye! hova bujt, na!“
 „Édes szentem, nem hallod-e
 Mínta valaki elfutna?“

Az ablakhoz lép a hadnagy;
 Lábai majd lerokádnak . . .
 Pejlován a betyár repül,
 A csárda ég, füstölögve
 Ereszére, mindenfelül.

„Menjünk gyorsan; hej! ég a ház,
 Szép menyecske ne tétovázz!“
 „Eredj tőlem . . . ne híj engem!“
 Menyeeskét a hadnagy vonja:
 „Az ajtót kireteszeltem!“

Menyeeskét a hadnagy vonja,
 Kilíncset kezével nyomja:
 Nyomja, huzza, zuzza, veri;

De a gúzs nem enged kívül,
 Nem enged egy cseppet neki.

Zizeg, recesg, ropog a nád . . .
 „Itt nem maradhatunk tovább!
 Meneküljünk az ablakon.“
 Oda rohan, liheg-lohog,
 „Nem bujsz át a keresztvason!“

Nem mehetsz ki, be vagy zárva;
 Ó az ajtót reád zárta.
 Itt fogsz veszni, itt égsz porrá,
 A nélkül, hogy holttestedet
 Valaki csak megsíratná . . .

Itt veszünk el mind a ketten!
 Jaj! hogy Jóskát elfeledtem!
 Jaj, miért hogy rád gondoltam,
 Halvány arcod ajakammal
 Szép pirossá felesókoltam!“

SZÉL FARKAS.

A raclavicai csata.

— Styka és Kossak körképe. —

— Az „Esztergomi Lapok“ eredeti tárczája. —

A lengyel festőművészet magas fokon áll. Matejkó művészete bámulatot keltő s szinte utólréhetetlen. Van abban valami, mikor egy szabadságát szerető nép kultiválja a lelki érzések megnyilatkozását, mely a leigázás következtében

jába áli, elsöpri, mint a vihar a gyöngye kórót.

Az idegbetegség erőt vett e század társadalmán, a változó és újra támadó korszak elgöngyölít a bajon, de emberi kéz, újságíró nem.

A megye és a város.

Tanácsülés.

Malina Lajos polgármester elnöklete alatt tanácsülést tartottak tegnap a városházán. A nyugalmazott főorvos, dr. Feichtinger Sándor helyett a törvény értelmében dr. Aldori Mór, mint rangban legidősebb főorvos hivatott be a tanácsba. — Elhatározták, hogy a mult közgyűlés határozata értelmében az új főgymnáziumi épület építésére legközelebb kiírják a pályázatot. — Sztaniek József, az új adópénztárnok a tanács előtt tette le a polgármester kezeibe hivatalos esküjét, s az új adópénztárnok már ma költözik be az új hivatali helyiségbe.

Katonai ellenőrzési szemlék.

A katonai ellenőrzési szemléket úgy a közös hadsereg, valamint a honvédség részéről október havában a következő sorrendben fogják megtartatni:

A közös hadsereg részéről: a párkányi járásban: Magyar-Szölgyében október 13-án; Párkányban október 15-én; *az esztergomi járásban:* október 17-én Csolnokon, október 19 és 20-án Ny.-Ujfalu, október 21-én pedig Esztergomban. *Utószemle* Esztergomban lesz november hó 18-án megtartva. A szemlék mindig délelőtt 9 órakor kezdődnek.

A honvédség részéről: a párkányi járásban: október 3-án Kéménden, október 5 és 6-án Párkányban; *az esztergomi járásban:* Ny.-Ujfalu október 8-án, Esztergomban október 11 és 12-én; *Esztergom városában:* október 12-én lesznek megtartva az ellenőrzési szemlék, melyek hétköznapokon délelőtt 9 órakor, vasárnapokon pedig mindig délután 2 órakor veszik kezdetüket.

egyedül lehetséges: a kép-ábrázolás szimbolikus kiáltványait.

A fővárosban a Városliget szélén, a műcsarnok közelében van egy körkép, mely a lengyel Gógeniusz hatalmas alkotása, s e kép a lengyel nép képét tárja föl a művészi alkotás bájjával, erejével és feledhetetlen hatásával. Styka és Kossak festették a képet, mely Kosciuszónak az oroszok fölött kivívott raclaviciai győzelmét tárgyalja. Maga a tárgy hatalmasan inspirálhatta a két geniális művészt. Kaszákkal vívta meg a fényes ütközetet a lengyel parasztközösség, s a számba jóval erősebb oroszokat megverve, a körkép 120 méter hosszú és 15 méter magas.

Kosciuszko a lengyelek legnépszerűbb szabadsághőse. Szegény, hitvány családból származott s élete valóságos regény.

Mint mérnökkari lengyel katonának, szíve választotta gróf-kisasszony volt, megszőktette és észrevették s őt összevagdaltva a leányt hazavitték. Kosciuszko külföldre menekült. Amerikában részt vett a szabadságharcban s gazdagon jött haza 1784-ben, s a hadsereg szervezésében mint vezérőrnagy vett részt. A lengyel pártoskodás azonban megörölte a pünkösdi alkotmányt, a köztársaságból monarchia lett s II. Katalin kegyence: Szaniszló került a trónra. Kosciuszko érzelmeivel nem fért össze ez új „alkotmány”. 1793-ban elhagyta hazáját s midőn a lengyel fölkelést megszervezték, hazájába sietett s a fővezérséget és diktátorságot bízta rá.

Helyzete súlyos volt, kevés katona az orosz erő elnyomására. A népet hívta táborba, s felszólítása csodás eredménnyel járt. Csakhamar négy ezren gyűltek össze. Az orosz haderővel Raclaviciánál találkoztak. A kaszás parasztközösség megverték az ellenséget, elfoglalták ágyúit, megsemmisítették az orosz haderőt. Ot óráig tartott a csata, a szabadságharc legbámulatosabb csatája. Itt mutatta meg a lengyel, hogy mily nagyonszeretettel hazáját. Az ütközetet megnyerték, de

Pályázatok.

A II. rendőrhírbiztos állásra hirdetett pályázat határideje már elmult s öt pályázat fekszik a tanács előtt, amely legközelebbi ülésén fog közöttük válogatni. Ujabb pályázatok: Makkai Lázár városi díjnok, volt esendőrörmester és Huszty Tamás kocsmáros, volt közös hadseregbeli örömester.

Uj segédjegyzői állás.

Kéménd községben legújabb segédjegyzői állást rendszeresítették, amely h. anyakönyvvezetői tisztséggel van egybekapcsolva. A muzslai főszolgabíróóság ez állásra, amely után 300 frt évi fizetés és meg nem állapított mellékilletmények járnak, pályázatot hirdet. A kellőleg felszerelt pályázatok e hó 25-éig küldendők be dr. Perényi Kálmán Párkány-járási főszolgabírónak. A választás e hó 27-én délelőtt fél 10 órakor fog a kéméndi községében megtartatni.

HIREK.

— **Az új oltárkép,** melyről már lapunk mult számában bővebben megemlékeztünk, tegnap reggel megérkezett s este már föl is volt állítva a Plébánia templom oltára fölött. A szép kép impozáns benyomást tesz és biztosra vesszük, hogy a Plébánia templom néhány napon keresztül igen látogatott lesz, s különösen ma vasárnap zsúfolásig meg fogja tölni a hívők serege, akiket az ájtatosságon kívül a szép új kép készlet a templomjárásra.

— **Hymen.** Báró Jeszenák István esz. és kir. közshadseregbeli hadnagy eljegyezte magának Komlóssy Annát, Dr. Komlóssy Ferencz prépost kánonok egyházi főtanfelügyelő szép és művelt testvérhugát.

— **Az új adópénztár.** Csinos új hivatali helyiséggel szaporodott meg a városháza: az új adópénztárral; a volt rendőri őrszoba és a rendőrkapitányi szoba helyén építettek és pedig úgy, hogy a kapitányi szoba és az őrszoba közti falon ajtót törtek ki és az ódonadat, barátságatlan helyiségeket igen szépen átalakították. Az első szoba az adópénztárnoké és ellenőré, a máso-

nem a csatát. Az orosz haderőnek a lengyel ellenállni nem tudott, Kosciuszko orosz fogságba került, de megkegyelmeztek neki. A krakkói székesegyházban van eltemetve a hős királyok között.

A lengyel parasztközösség csatája egész közvetlenséggel tárul fel a körképben. A lomb friss, a fű üde, a levegő balzsamát szinte érezzük. A tájképi hatás igézte alatt állunk legelőszőr s csak azután látjuk a csata borzalmaival, mely naturalizmusával, de fenségével is hat.

Az orosz ágyu-ütegre való roham percekig leköti. Látni a harezai mómortól megittasult parasztközösséget, amint pusztá kézzel rohanják meg az ágyu-üteget. Glovacki Bartos volt annak a lengyelnek a neve, aki midőn látja, hogy az orosz kanócot helyezi az ágyura, pipkáját dugja az ágyu torkába s tört kaszáját halálos csapásra emeli. Nem retenti el a lengyeleket a sortűz, a halál. Ott, ahol vezérkarával Kosciuszko áll, az is érdekes, percekig leköti csoport. Ezt Kossák esete festette s néma hódolattal adózik a Gógeniusz előtt mindenki. Kosciuszko nyomán újabb lengyel csapat nyomul elő, legelőül egy pap, kezében az Isten anyjának lobogója. Az alkonyodó nap ott esillog a kaszák szélén. Itt áll meg soká a néző, van olyan is, aki e megjegyzésre fakad: Elnézem egy napig. Egyik helyen egy utszéli kereszt emelkedik. Innét elvonult már a harez. A leégett kunyhók kórházakká alakultak. A még lombtalan, vékony nyírfákkal szegélyezett uton lovas futár vágat. Ez a nyírfasor bámulatos perspektívájú. A kereszt tövében tehetetlen öregek, gyermekek imádkoznak. Egy béna koldus munkójára támaszkodva oly sokat mond.

A kereszthez közel parasztház. Előtte fekszik a gazdája megölve, felesége mellette térdel, s bosszura hívja fel az ott elvonuló lengyeleket. De a többi részletek, Muranov orosz ezredes fogságba kísérése, a kozákok futása, Rochmanov orosz generális seregének elönyomulása, a Woronec orosz huszárok ügése, mindez oly

dik a két végrehajtóé. Az új hivatali helyiségben ma kezdik meg a hivatalos működést id. Sztaniek József adópénztárnok vezetése alatt.

— **A kormánypart mozgolódik.** Amint értesülünk, az esztergomi szabadelvű párt korifeusai a minap értekezletre gyűltek össze, amelyen kimondották, hogy tekintettel a küszöbön levő képviselő választásokra, pártjuk, illetve jelöltjük érdekében a lehető legszélesebb körben megindítják a mozgalmat. Természetes, hogy az ellenzék sem fog pihenni s így nincsenek már messze azok az aranjeszi szép napok, a borjupörkölt, a gulyás, a fekete-kávé, a bőséges bor sör és pálinka s végezetül a programbeszédnek szép ideje.

— **Bandéristáink lefényképezése.** Amint a fővárosi hírlapokban mindenki olvashatta, a június 8-iki fölvonulást hazánk első festőművészei egy hatalmas körképben meg fogják örökíteni. E czélból az egyes csoportok fényképeire van első sorban szükség s a fölívásnak eleget teendő az esztergomvármegyei bandéristák hétfőn délelőtt összejűltek, hogy lefényképezessék magukat, természetesen lovon ülve, teljes magyar díszben, ugyanazon öltözetben, mint a minőben a fölvonuláson vettek részt. Beszédet S. utóda a Sas kaszárnya kertjében fényképezte le a daliákat — de csak egyenként, minthogy a csoportos fölvetel nem volt eszközölhető, amennyibe a 8 banderista közül kettő nem jelent meg. S emlídvén legközelebb újra összejűlnek, hogy a fényképész a csoportos fölvetelt is eszközölhesse.

A viccz.

Kétféle viccz van: jó viccz és rossz viccz. Itélje meg az olvasó, vajjon az alább elmondandók a vicczek melyik kategóriájához tartoznak. Néhány nap előtt egy helybeli kereskedő családjával és rokonságával együtt kirándult a Kovács-patakba. A kirándulás ezéjla nemcsak a jó levegőn való unatkozás volt, hanem az is, hogy a vasuti állomáson megvárta érkező sógorát. A propeller szépen kiszállította őket a Kovács-patakba s minthogy a vonat csak két óra múlva volt megérkezendő, fölvonultak az üres táncsterembe, ahol lerakták a magukkal hozott bőséges mennyiségű elemőzsiát. Néhány perczel előbb szintén ismerős helybeli kereskedő telepedett le a tánczteremben, akit rövidség és in-diskréció okából nevezünk el X.-nek. X. ur magával hozta feleségét, gyermekeit, elemőzsiát azonban — nagy öröme az ottani vendéglős-

csodás elrendezésben, hogy az ember a csata szemlélelőjeül érzi magát s nem egy képet lát, mely az ő legesekelebb részletekig gondos megfestésével meg akar tévesztetni.

A tavaszi táj, háttérben a hófűdte Kárpátok, a tökéletes távlat annyira megkapó, hogy a néző alig tud tölemegválni. A házak, fák, hegyek, katonák, rohanó paripák annyira hűvek, hogy a néző magát ki se ismeri, hol kezdődik a festmény és meddig terjed a valóság, mert valóságos földhányásokon, bokrok, fák, tört ekék, kocsidarabok, katona-csákók, fegyverek hevernek.

Még az orosz ember is megnézheti a képet, mert az oroszok is vitéz küzdelemben festvék. Az egész képen csak egy orosz nem teljesíti kötelességét, egy vadász, aki megriadva az ágyukra rohanó lengyelektől, éppen a szakadékba készül leugrani. Puskáját kezében tartván, már félig a levepőben lóg s szinte várjuk, mikor zuhan alá.

A képet Ő Felsége is megnézte, s arról a legnagyobb elragadtatással nyilatkozott.

Pártos Gyula építész emelt számára külön csarnokot és hozatta el a körképet, ahol mindég nagy közönség nézi s egyre nagyobb, már Pestről mindenki azzal jön haza, hogy a Kosciuszko körképet, mint a lengyel Gógeniusz csodálatos alkotását elmulasztani oly hiba, mely által egy feledhetetlen esztétikai gyönyörűségünk-től fosztatunk meg.

S aki a fentebbi cikket elolvassa, nem fogja reklám-cikknek tartani a közölt ismertetést. Minden nézője azt állítja, hogy ezt teljes szépségeig méltatni, a szó szinte képtelen.

Még csak annyit: társas felrándulások, népies csoportok, iskolák, kirándulások tagjainak az igazgatóság előzetes bejelentésre olyan belépti-jegyekkel szolgál, mely a szellemi gyönyörrel éppen nem áll arányban.

... De végre is lehet-e azt elfeledni, ami eltörülhetetlenül tapad az ember lelkébe?

H. J.

nek — nem hozott magával. Azonban a vendéglős csalódott. De nemcsak a vendéglős, hanem a sógorát váró Sch. ur, családjával és rokonságával, sőt még X. ur és kedves hozzátartozói is csalódtak. Szóval a csalódás általános volt. Sőt kovács-pataki tudósítónk ajkai körül is a csalódás féltre nem ismerhető mosolya rángatózik, midőn e sorokat papirosra veti.

Hogy miért e csalódás, azt mindjárt megmagyarázom.

Sch. ur és X. ur, valamint kedves hozzátartozói is, barátságos beszélgetésbe elegyedtek egy ideig, azután Sch.-ék lementek a vasúti állomáshoz, hogy mint mondták, megvárják a sógort. Az elemőzsiás kosarakat persze ott hagyták.

Amint Sch.-ék eltávoztak, X.-ék majoreszkója, a kis Moczl így kiáltott fel:

— Mama, éhesz vagyok!

A szülők ezen a felkiáltáson cseppet sem esodálokztak, tudván azt, hogy a kis Moczl kitűnő étvágygyal rendelkezik.

Az étvágy tehát megvolt, elemőzsiá azonban nem volt. Ez a körülmény kissé elkeserítette X.-ék kedélyét.

X ur szelíden szólt nejehez:

— Moczl éhes.

Mire X-né így felelt:

— Én is ennék, de nem hoztunk magunkkal.

Mire X ur így folytatta az elmélkedést:

— Itt pedig nem érdemes vásárolni enni-valót. A sör rossz, a bor meleg, az étel tréfli.

X-né nem felelt, de néhány percznyi komor csend után a kis Moczl ujjal interpellált:

— Tata éhesz vagyok.

X és X-né összenéztek. Mit tegyünk?

Ekkor X-né agyában megfogamzott az a bizonyos mentő gondolat. Így szólt:

— Te, Moczl éhes, én is ennék, te is ennél; a vendéglöstől nem akarunk vásárolni; tudod hogyan jutunk enni-valóhoz?

— Nem. Hogyan?

— Csinálunk egy vicezet. Kinyitjuk Sch.-ék kosarát és eszünk belőle,

— Nü, és ezt nevezed te viceznek?

— Igen.

— No ha neked vicez, akkor nekem is vicez!

Es kinyitották Sch.-ék kosarát és ettek.

Tán a menu közepén tartottak, midőn egyszerre csak előttük terem Sch. ur hozzátartozóival, sógorával együtt. X-né kétségbeesett zavarral igyekezett rendbe hozni a kosarakat, de már későn volt; Sch.-ék mindent megláttak.

— Mi ez? kérde Sch-ur méltatlankodva.

X-ék, de különösen X-né helyzete kétségbeesett volt. Ilyen blamázs! X-né ijedtében kiejtette kezéből a jól táplált libacombot.

— Kérem, kérem — hebegé zavartan — ez . . . ez . . . volt egy vicez.

— Vicez? Micsoda vicez? Hol van itt a vicez? ordította Sch ur felháborodva. A vicez az olyan valami, amin nevetni szokás. — Aztán a társaság felé fordulva így folytatta: No ha ezen a dolog valaki elneveti magát közülünk, akkor elhiszem, hogy ez egy vicez volt.

De nem nevetett senki.

Csak az Sch. ur háta mögött álló fess kereskedőség fordult bájos szomszédnőjéhez és megvető pillantással X-ék felé mutatva, keresérségtől vibráló hangon, de spártai rövidséggel mondá:

— Kenn dószi!

— A Sissay Dávid féle alapítványra hirdett pályázat határidő már letelt s eredménye csak egy pályázat kérvény lett: Takács Géza helybeli VI. oszt. gymnáziumi tanulója, Takács volt városi főjegyző fiáé, aki valószínűleg el is fogja nyerni a nemesi ösztöndíjat.

— Az esztergomi Oltáregyesület folyó hó 9-én, vasárnap nyilvános istentiszteletet tart a vizivárosi zárdatemplomban. Reggel 1/7, továbbá 8, 9 és 10 órákor lesz sz. mise és délután 5 órákor sz. beszéd és litánia.

— Orkán Esztergomban. Tegnap délután 1/4 óra tájban óriási szélvész ejtette rémületbe Esztergom és a környék lakóit. A délnyugatról jövő orkán amint végigsepepte az utcákat, kisebb köveket, tágladarabokat emelt fel a levegőbe, több fát kidöntött, számos nyitva levő ablakot bezuzott. Megrongálta a Központi kávéház épületének tetejét s a káptalan-utcai Mikus-féle ház tetőzetéről mintegy 15 négyzetméternyi területen leszakgatta a cserépszindelyt. A hátrában nagy károkat okozott, igen sok gyümölcsfát csavart ki tövestül s több kunyhó tetejét elhordta. Az orkán mintegy 10 perczig tartott, utána teljes szélesend következett be.

— **4000 intót** bocsátottak ki a legutóbbi napokban a városházáról az adófizető közönséghez, melyben végrehajtás terhe mellett szólították fel a fizetésre. A szigorú intésnek meg is lett a fogantatja, a pénztári hivatali tisztviselők reggeltől estig szakadatlanul a fizető közönséggel vannak elfoglalva s egyéb dolguk sincs, mint pénzt olvasni és nyugtákat írni. Bizony ráfér már egy kis pénzmag az elárult városi kasszára.

— **Halálozás.** A következő gyászjelentést vettük: Alulírottak mély gyászba borultak jelentik a maguk és az összes rokonság nevében Sztojanovics Sándor, városi képviselőnek f. évi július hó 31-én délután 2 órákor, életének 60-ik évében szívvelhűdés következtében történt váratlan és gyászos elhunytát. Az Urban elhunytának hiült teteme 1896. évi augusztus 2-án d. u. 4 órákor fog a gör. kel. egyház szertartása szerint az az esztergomi kir. városi sírkertben elhelyeztetni. Esztergom, 1896. július 31-én. A béke áldása lebegjen porai felett! Sztojanovics Julcsa nővére. Özy, Sztojanovics Hermina sógor-nője. Sztojanovics Ödön unokaöccse. Sztojanovics Olga, Sztojanovics Katicza unokahugai.

— **Durva munkások.** A pilismaróthiakat csak nem hagyja nyugodni a híres virtus, melynek pedig legtöbbször meg szokták adni az árát. Mult hó 23-án a Spitzer M. által bérelt számárhelyi kőbánya előtt a dunagőzhajózási-társaság 65111. számú uszályát rakták meg kövel pilismaróthi munkások. Midőn a mellette levő, már megrakott 65112. számú uszály leereszkedett, vontató-kötele véletlenségből elcsapta a 65111-es berakó deszkáit. A maróthi munkások erre dühösen megrohanták a 65112-es kormányosát s az okozott munkahátráltatás fejében 5 frt kártérítést követeltek tőle. A kormányos persze nem volt hajlandó e jogtalan követelményt teljesíteni, mire a munkások, élükön Sáros István pilismaróthi lakóssal a kormányost földreterpérték s egy a hajóról elragadott ponyvával együtt bedobták a csónakba s kiveztek vele a partra. A kormányos a dobás következtében súlyos belső sérüléseket szenvedett. A gonoszindulatu munkásokat a helybeli hajóügynökség feljelentette a szolgabírósnak.

— **Botrány a szigeten** című multkorai hírlapra vonatkozólag, melyet többek felszólalására írtunk meg, következőket kell kijelentelnünk: Amint újabban személyesen meggyőződünk, a büzt nem a Porubszky-féle kocsmai kerkhelyiségben levő pöczegödör okozza, amely egészen rendes állapotban van, hanem a kertben levő s onnan állítólag ki nem szivattyúható talajvíz, amely a nyári hőségekben poshadásnak indul. Jó lesz, ha a hatóság az egészségtelen talajvizet beható vizsgálás alá veszi.

— **Egy ismeretlen öngyilkossága.** Mult hó 29-én a Bécsről Budapest felé robogó személyvonat III-osztályán Garam Kövesd mellett egy ismeretlen utas agyonlőtte magát Az öngyilkos, aki kinézése után itélve valószínűleg pinczér, Párkány Nánán szállott fel a vonatra s valószínűleg néhány percz múlva rá már agyonlőtte magát, minthogy Garam Kövesden, ahol rájöttek az öngyilkosságra, már semimű élet nem volt benne. Igazoló iratokat, vagy egyéb iratot, melyből nevére, foglalkozásra, vagy illetőségére lehetne következtetni nem találtak nála. A szobbi főszolgabírósnak, amely felboncoltatta és eltemette, körözüvény útján kutatja az öngyilkos kilétét.

— **Eljegyzés.** Weiner Gyula a Schulz és Pollák budapesti czég képviselője a napokban Táthon eljegyezte magának Haadl Mór kereskedő szép leányát, Szidikét.

— **A sertésvészről.** Mig az egyik megyei községben a sertésvész már szünőfélben van, addig a másikban mindinkább terjed és pusztít. Újabban az alispán Szölgyém és Ebed községeket a sertésvész zárlat alól feloldotta és Bart községet zár alá helyezte.

— **Az ipartestület** tegnap délután ülést tartott, melynek főtárgyát öt iparostanoncz felszabadítása képezte.

* **Sürgős értesítés a vadászoknak.** A tulajdonképeni vadász-évad aug. 1-jével veszi kezdetét s ez alkalommal nézetünk tudatni a vadászokkal, hogy az egyetlenegy magyar politikai napilap, melynek külön „Vadászat” rovata van s melynek szerkesztőségében a hírlapi kacsák vadászatán kívül is értenek é vadászathoz, a Porzsolt Kálmán által szerkesztett „Fővárosi

Lapok”, mely Szent-Hubertus hiveinek kényelmére külön vadász-előfizetést nyitott az augusztus-januári sport-évadra 7 frttal s erdészeknek 6 frttal (vagy havonként 1 frt 20 krral). Ez a lap közli az összes vadászati tudnivalókat, a megüresedő vabászterületek pályázatait, a vadászatok leírását, magánosak és uradalmak lövegjegyzőkeit, a szarvas-bögés szalonka-hzzás megkezdődését az ország minden részéből vett távirati értesítések alapján, szóval nélkülözhetetlen minden igazi vadásznak, nem is szólván arról, hogy a legjobb, legérdekesebb és legfüggetlenebb lapja Magyarországnak. Az ország összes nagy írói rendes munkatársait s kormánynyal és ellenzékkel szemben egyaránt megmeri mondani az igazat, mert senkitől sen fogad el zsubvenziót. Az összes lapok sablonjaitól eltérő új szellem lengi át, az unalmas nagyképi politika számúve van hasábjairól s ezért óriási elterjedés nyert az előkelő családok körében. Csak tessék egy levelező lapon mutatványszámot kérni („Fővárosi Lapok” kiadóhivatala Budapest, Ferencziek-tere) s nyolez uapig ingyen küldik azt bárkinek.

x **Lakás kiadás.** Az ev. reform. egyház telkén egy 4, esetleg 5 szobából álló lakás, szép előudvar, kerttel, konyhával, éleltárral, pinczével, faskamrával és padlással, folyó évi szeptember 29-től kiadó. Értekezhetni a reform. lelkészi hivatalnál.

x **Felhívjuk a nagyközönség figyelmét** Weisz Mihály helybeli kályhagyáros igen szép kivitelű és jó minőségű cserépkályháira, melyek válogatott színekben és mindenféle nagyságban dús választéku raktárából mindenkor megrendelhetők jutányos áron.

x **A nemzetközi posta- és távirtda-kongresszus tagjai** a f. július hóban Keeskemétre rándultak s itt megismerkedtek többek közt a hírneves Első Alföldi Cognac-gyár r. t. pompás barack-szeszével, barack-cognac-jával és barackkereme-jével, s mindezeket még a Franciaia cognac felett állónak is megasztalták. Számosan azonnal megrendeléseket is tettek, mire az előzékeny igazgatók; Brachfeld Emil és Vilmos, 700 zsebüvegese Darach-cognacot osztottak szét az illustris vendékek közt, kik nagy örömet fogadták az izletes ajándékok.

x **A homlokzat-festék** épen úgy, mint sok más gyártmány ki van téve utánzásoknak. hamisításoknak, aminek csakis a nagyközönség vallja kárát. Kronsteiner Károly bécsi gyáros, melynek üzlete 1860-ban alapított, olyan homlokzat-festék gyártmánynyal rendelkezik, mely mai napig ezen a téren a legjobbnak bizonyult. Ő volt különben az első, aki a homlokzat-festék előnyét feltalálta s e tekintetben hasznos újításokat tett. Így az ő gyártmánya teljeseen homokmentes, ellentáll az időjárás szeszélyeinek: esőnek szelnek s miután ez a czég az Osztrák-Magyar-Monarchia nagyobb vállalatának, vasutjainak, építészeinek és földbirtokosoknak egyedüli szállítója, nagyon természetes, hogy egyre-másra teremnek konkurrensai, de rövid idő alatt versenyképtelenség híján, csakhamar valamennyien eltűnnek a nagy üzletpiacról. Kronsteiner ezen a téren ma az első a Monarchiában és azért mint legszolidabb és megbízható czéget ajánljuk olvasóink szives figyelmébe.

Viczinális apróságok.

Közgyűlés a kánikulában.

(Szin: A városház tanácsterme; idő: a júliusi hőség napjaiban.)

Teremszolga (a fali órát nézve) Eppen három óra mult tiz minutával; a tekintetes közgyűlés azonban még nem érkezik. Az asztalra teszem a kalamárist, melléje meg a légyesapót aztán elszunditok. (Elszundit.)

I-ső várostatya (pont négy óra tizenöt perczkor becsosztat a terembe. Testbéli állapotjával lehelyezkedik az egyik karosszékre; aztán ingujra vetkőzik s e közben a hivatalos értesítővel legeezni kezdi magát.)

Teremszolga: Au — au! (Ez az ásitást jelképezi.)

I-ső várostatya (felijed s hirtelen lehuzza a portipró sárga cipellőit is.) Ki az? — mi az? (Meglátja a teremszolgát s magába szállva megbékül.) Vagy úgy? — Fordulj be és alügy!

II-ik III-ik és a többi várostatya (min-egyik 5 percznyi szünet után bejejt a szárnyas

ajton s hasonló kényelemben helyezi magát mint az első városatyja. Mikor elhelyezkedtek rázendítik kórusban:

Jaj de jó az aratónak

Ha a forró nyár hevében . . .

Hang az elnöki székéből: Kérem az urakat huzzák fel a kabátjukat, meg a cipőiket. Ez a pongyola zavarja a gyűlés méltóságát.

Az ülést megnyitom.

I-ső városatyja. Legyet fogtam az áldóját, nem csip ez meg embert az életben soha többé.

Elnök: A képviselő urat rendreutasítom.

Kérem az előadó urat . . .

II-ik városatyja: Jaj, jaj!

Mind: Mi az? mi az?

II-ik városatyja: A szomszédom a légyesapóval a fülemre ütött. Kérek egy pizczert.

Elnök: Képviselő urtól megvonom a szót.

Kérem, hadd beszéljen az előadó ur! — hol az előadó ur?

III-ik városatyja: Lement egy porció fagy-laltra a kávéházba.

Mind. kórusban:

Be szép az előadónak.

Ha a forró nyár hevében . . .

Elnök: (dühösen rázva a csengőt) Ez már nagy dolog, uraim.

Mind: A meleg még nagyobb, halljuk az előadót, hol van?

A referens: (egy japáni legyezővel a hóna alatt berohan.)

Itt vagyok, ragyogok,

Mint a hárj, olyképpen olvadok!

Mind: A tárgyra, kérem a tárgyra!

Referens: (zavarral) Kérem, a hajam merő viz. A feleségem pedig csak egy zsebkendőt vett ki a szublót fiókból. Legyen szíves a városatyja ur, kölcsönözze a magáét.

I-ső városatyja. Már odadtam a szomszédomnak.

A szomszéd. Én meg a mellettem ülök. Kérünk zsebkendőket.

Mind: Jegeskávét, vagy limonádét inkább.

Elnök: (folytonosan csönget; — a zavar eléri a Csimborasso csucsat.)

Referens: Kérem zsebkendő nélkül nem rtférálhatok.

(Egyik városatyának megesik a szíve a szegény emberen, fölkel a helyéből s az igujjával megtörli a gyöngyöket izzadó homlokot.)

Referens: (fölképzik s elkezd:) Mindazonáltal a hőség türelmetlen, ajánlom a javaslatot elfogadásra.

Mind: (felugrál a helyükről) Micsoda javaslatot?

Referens: Hogy egy hideg tust vegyünk, in corpore.

Mind: Helyes, éljen. — óh, aranyos száju referens. Menjük. (Egyenként kiszurrannak az ajtón; elnök csenget, de mikor már megolvad a kezében a csengetyű, maga is elmeleg.)

A teremszolga: (ugy éjfélután három óra tájban felbredve megtörli a szemét és körülnéz.) Még most sincs itt senkise? No, akkor még szunditok egyet. (Visszaül a sarokba s elszundit.) (Függöny.)

SZÉPIRODALMI CSARNOK.

Az imádság.

Irta: Békefi Antal.

Nem hall az ember mindennap efélét.

De mégis többet hallhat róla, mint a hány-szor megtörténik. Mert az írók csinálnak már ilyesféle meséket az emberek szórakozására.

Am de ez nem mese. A mesénél is szebb.

Aból a végtelen nagy zavaros tengerből, amit a mindenféle rendekből összesített társadalomnak neveznek, föl szokott vetődni néha napján egy egy ilyen fényes gyöngyszem. Amit érdemes aztán mutogatni.

Meg se kell tisztítani, nem kell csillogó keretben fogni: magától olyan fényes, cifra keret nélkül pedig szebb is tán. Bizonynyal szebb.

Egyszerűen hát, szó van egy rossz ember-ről, a kít Zsák Friczinek hívnak. Erős, dologra termett ember, széles vállakkal, mélyen beülő, sokat virasztott, mindazonáltal elég barátságos és bizalmas szemekkel. Szitakötő vagy mi volt, de mivelhogy irástudó ember, hát képes megfelelni egy díjnoki állásnak.

Bizonyos harmincz forint többet ér, mint örökkön örökké reménytelenül szitát kötni. Ugy

okoskodik, mint a többi dologtalan iparos, a ki tizenöt-husz esztendeig suszter, szabó, vagy egyéb eféle volt s mivel ezen idő alatt a mérték-fölvételek vezetése közben beletanul valahogy az írásba, aztán meg dalárdista is és „vigalmi rendező” a ki „köszönet nyilváníások” „fölvívások és értesítések” czim alatt az újságokba is ír, elliczítáltatja a műhelyt és jár a város nyakára — hivatalért.

Eféle ember Zsák Friczi.

Még rosszabb. A mesterségével együtt eldobta a feleségét is. A nagyobboska leány az anya kötevényébe fogózkodott, az apróbbik a karján volt, ugy mentek el.

Az asszony részint nem bánta. Sokat szenvedett, ez az ember már nagyon elzülött, még egyszer végzetesen megfedelkezhetnék magáról.

A két rossz közül ez jobb: a gyerekméntés.

Igaz volt a szelid Zsáknénak, a ki szegény mesterlegényekre foltoz és mos: ez az ember csakhamar rossz fát tett a tűzre.

Hallotta, hogy az elhagyott asszony kapott egy kis örökséget. Meghalt az anyja valahol s hagyott rá, szerencsétlen leányára száz forintot. Kerek szám volt.

Zsák Friczi elment „haza” hogy elvegye az asszonytól a pénzt. A boldogtalan nő kétségbeesetten birkózott vele. A hitvány ember megharapta az ujját, a karját, amint ott a szekrény előtt viaskodtak.

Majd összetörte már az asszonyt, a ki a végsőig védelmezte a szekrényt, mikor berohant a házban lakó Veréb Antal felesége, egy erős, testes asszony.

A két asszony aztán nagynehezen kiszorította a szobából Zsák Friczit, a ki most tehetetlen dühében végighasította bicskájával Veréb Antalné karját. Hanem az egészséges, jó fajta hus volt, hamar begyógyult.

S ma, itt a bírak előtt mindezt kereken s alázkodva tagadja Zsák Friczi.

Nem a felesége taszította ide, a feleségének semmi panasza nincsen, hanem Verébné, a ki jószívű asszony, de senki, még Zsákné se kívánhatja tőle, hogy ő egy olyan „rabló”-nak megkegyelmezzen a vágásért.

Zsákné is elmondta a magáét egész közömbösen.

— Összeszoktunk ugy zördülni — mondja — de nem hinném, hogy a pénzért jött; Zsák, mert nem is tudta hogy van, szurást meg nem láttam, azt nem mondhatom, hogy láttam.

— Zsák azt mondja — szól a bíró — hogy Verébné karját az ajtó zárjának a szöge hasította föl . . .

Élénken felelt rá Zsuzsáné:

— Az nagyon meglehet.

Verébné, a ki ugy látszott nem hitte, hogy a szomszédasszony hálátlanul így cserben hagyja, föllobbant haragosan:

Ejnye no, majd megmondja a kicsi ni . . .

Ott állt Esztike, a kicsi, egy gyöngye, fitos orru leány, szalagooskába kötött szösze hajjal, riadozó élénk kék szemekkel és odatipegett a hívásra apró madárlépésekkel.

Esztike ott volt, mikor az anyja és apja viaskodtak. Nagyon tehetetlen kis leány még, az asztal mögé bujt és sikitott, a hogy a kis torkán kifért. Pedig aztán mondta már, hogy ha erős lett volna, kilökte volna édes apját, de ugy, hogy el ne essék odakint.

— Na kis lányom, ez a jó apád azt mondja, nem bántotta se anyádót, se engemet, informálta a bájos kis tanut Verébné lágyan, szeliden, hozzá lehajolva.

Esztike föltekintett reá kifejező kék szemcskével:

— Én nem tudom . . .

Halkan reszketve mondta.

A bíró nem engedte a kis leányt faggatni s fölmentette a félelem alól kicsi reszkető szívét a szokásos figyelmeztetéssel:

— Ha nem akarsz gyermekem apád ellen tanuskodni, nem muszáj. Akarsz-e hát?

Kipirult a kis Esztike orczája s repeső madárhágon felelt:

— Anyám azt mondta, nem szabad . . .

Ugy szállt ez a vallomás a gyerek szájáról, mint egy imádság, mely átjárja a legmegrögzöttebb szívet s megtéríti Esztike a kis lábcskáit anyja mellett . . .

Aztán jó darabig dörszölte a szemét a mikor azok eltűntek, megindul kullogva az apró lábak nyomán . . . Mondom: viszi már az az imádság.

A vámosiak bárója.

Irta: VÉRTESY ARNOLD.

Kis közézs emberke volt, ócska, régóta divatból kiment szabásu fekete kabátban s olyan kalappal, a melyet talán huszonöt évvel ezelőtt hordtak, vagy talán soha sem hordtak. Inkább látszott valami vén eszmadiának, mint magyar mágnásnak. De a vámosiak büszkéek voltak rá s ha végigment az utcán, összedugták a fejüket s fontoskodva mondták egymásnak:

— A báró!

Mintha nem ismerte volna apraja, nagyja, az egész Vámos. De azért valahányszor meglátták az utcán, mindig így szóltak maguk közt: Ugyan hová megy a báró?

Pedig azt is tudták, hová megy. Évek óta tudták már, pontosan, szabályosan.

Reggel kilencz órától tízig a piacon sétál s nézegeti a kövér libákat, kappanokat, csirkéket, a gyümölcsös kosarakat, melyekből oly csábítóan kandikál ki a piros cseresznye, az aranyszínű hajszin barack, a körte az alma, aztán nagy halmokban a zöldség, kerek, kemény ropogós káposztafejek, hatalmas kalarabék, zöldbab, mely oly puhának látszott mint a vaj.

A báró sóvár pillantásokkal nézegetett végig mindent, szóba állt a kofákkal és a falusi asszonyokkal, megkérdezte, hogy adják a libát, a csirkét, a barackot, a vajat; de már tudták hogy semmit sem vásárol, legfeljebb egy csomócska hónapos retket, a mit betakargat a zsebkendőjébe, zgy teszi a kabátja hátulsó zsebébe.

Tizenegy óra felé bemegy a cukrászhoz: — No, hogy van Rapesák? Bejöttem magához egy kicsit.

Minden nap így megy ez s minden nap ugyanazt feleli Rapesák cukrász. Köszöni alá-san, csak megvan valahogy, ámbár az idő mulik, az ember öregszik. Hát a méltóságos ur?

— No, no, én is csak megvolnék, — felel a méltóságos úr.

Ő méltósága kérdezősködik a teinsasszonykáról s arra bejön a boltba a teinsasszonyka, kövér, már cseppet sem fiatal matrona. Legelső dolga, hogy az urát pirongatja:

— Ejnye meg sem kínálok a méltóságos báró urat?

A cukrász ugyan már kínálta, de a méltóságos báró ur semmit sem fogadott el s a teins asszonyka is hiába kínálja. Nagy erőtelésre, hogy „legálább az én kedvemért” ezt az egyet, elvesz egy darabka almás lepényt.

— Nagyszerű, — dicséri az asszonyt, a ki az almás lepényeket maga készíti: — feleséges. Meg kellene aranyozni érte a kezét.

De hiába kínálják, hogy hát tessék még egyet, no legalább még egyet; nagyon ritkán sikerül megetetni vele még egy másodikat.

Félórai beszélgetés után menni készül s kotorász a zsebébe. Fizetni akar.

— No az volna még szép, — támadnak reá a cukrász is meg a cukrászné is.

Es erőnek erejével vissza kell dugnia zsebébe a pénzt.

— De akkor nem jövök többé magukhoz, — zsémbel a báró.

Másnap azonban mégis csak eljön. Harmincz év óta jár már oda. Odajárt mikor még a Rapesák apósáé volt a bolt s oda fog járnai, ha még él, mikor majd a Rapesák fia veszi át az üzletet.

Fél tizenkettőkor a plebániára ballag, a hol rendszeren ott marasztalják ebédre. Hiába tiltakozik, hogy nem maradhat. Néha próbál elsöknöni, de megesípi s a plebános, a ki jókedvű vendégeskedni szerető házigazda kitálta a módját, hogy kell a méltóságos bárót ott tartani. Eldugják a kalapját.

Az erőszaknak végre kénytelen engedni ő méltósága s duzzogva leül az ebédhez. De olyan szíves házigazdára nem lehet sokáig haragudni s ő méltósága is kiengesztelődik.

A plebánosnak finom borai vannak s szeret koczintgatni.

— No méltóságos uram, még ebből a viszontából. Ebből a neszmélyiből.

Ő méltósága azonban elhárítja:

— Nem, édes papom, köszönöm, már nem.

Nagyon mértékletes ember, keveset iszik, ámbár torkig lehetne ennie, innia, mert Vámoson mindenfelé hívogatják ebédre, vacsorára, főkép ha vendég van a háznál, a mikor nagy dicsőségére szolgál az a háziurnak meg a házi-asszonynak, hogy báró is ül az asztalnál.

Néha a háziasszony erővel bedug a zsebébe egy csomó szalon cukorkát, vagy egy

szép narancsot. Azt haza viszi a könyvkötő gyerekeinek, a kinek a házában lakik. Ha a plébános vagy Borberekék egy pár palaez finom visontait vagy neszmeilyi aszút küldenek, avval mindig a könyvkötőnek kedveskedik. Az asszonyok virágot is hoz a Borberekék kertjéből, a legnagyobbik fiúnak pedig olvasni könyveket a kaszinóból.

Az egész háznép szereti s ki nem eresztene onnan a világot sem, ámbár minden esztendőben el akar költözködni.

— Azt a csúfot már csak nem cselekszi rajtunk a méltóságos báró? — tiltakozik a könyvkötő.

Aztán a felesége kezdi rá:

— Hát itt hagyná a méltóságos ur ezeket a szegény gyerekeket, akik úgy szeretik?

A nagy kérésre a báró aztán megmarad, csak az az aggodalma, hogy nagyon felszaporodik a házbér.

— Hát hadd szaporodjék, annál jobb, — felel a könyvkötő, a ki jómódu ember s nem szorult rá, hogy azért a két szobácskáért ott hátul az udvarban pontosan megkapja a házbért.

Ugy sem venné azt ki más. Vagy ha ki-venné, ki tudja, miféle rongyos szemét nép. Míg így az egész város tudja, hogy nála lakik a báró s becsülete van az egész városban.

Délután 5 óra felé a báró a kaszinóba megy. Akármilyen az idő, zuzmarás hideg, vagy égető meleg, zivataros, szeles, esős, olyankor mindig láthatják a vámosiak, hogy igyekszik a kaszinó felé.

Ott várja egy kis társaság, a legelőkelőbbek: az alispán, a polgármester, a törvényszéki elnök. Négyesbe leülnek tarokkozni, s mindig az a vége, hogy a báró nyer egy pár hatost, néha egy forintot, kettőt is.

— Bámulatos szerencséje van a méltóságos báró urnak, — fejezi ki nézetét a polgármester.

A törvényszéki elnök, a ki finom gavallér, ugyanazon a nézetben van. Csak az alispán baka-fantoskodik. Neki az a nézete, hogy szörnyű butául játszik a polgármester is, meg a törvényszéki elnök is. Hiszen ilyen játék méltóságot kell veszteni az embernek, ha a legjobb kártyát kapja is a kezébe. Az ilyen partnerek nem érdemelnének egyebet, mint azt, hogy ágyuba töltsek őket s kilöjjék. Egyébre nem valók.

— A ki még a huszonegyest is oly könnyen el hagyja fogni, az menjen a pokolba.

De a törvényszéki elnök s a polgármester tovább is csak úgy játszanak, azzal a gyöngéd diskrét kimélettel s hagyják nyerni ő méltóságát.

Ábból a néhány hatosból olykor-olykor elkölt ugyan ő méltósága kettőt, hármát, ha nincs meghíva sehová vacsorára, a mi ritkaság. Többet azonban nem költ; egy kis pörkölt vagy egy pár tormás virsli és egy pohár sör teljesen elég.

Kínálgatják ugyan Bárdosy, Kékedy, Grosz, a szájás ügyvédek, a kik ott vacsorálnak a sörcsarnokban:

— Ide tessék telepedni közénk.

S hozatnának neki vacsorát, bort, fizetni akarnának érte, de a báró következetesen visszautasít minden afféle bizalmaskodást.

Oththon berakja a pénzt egy skatulyába, melyben hajdan, valamikor huszonöt évvel ezelőtt czukrozott gyümölcs volt — egy kucseber kosarában.

S eszébe jut az az este, mikor egy majálison egy szép fiatal leánynyal együtt fogyasztották el annak a skatulyának a tartalmát, nagy nevetés és sugdosás közt, megfizetve egy darabot vett a leány magának, egyet a fiatal ember szájába dugott.

Mert akkor még karesu ifju volt ő méltósága, nem ilyen megöszült, elhízott vén ember. Rég elmúlt idő, melyből csak ez az üres skatulya maradt emlékül, a miben most a bécsecskéjét tartogatja.

Hej, ha akkor akarta volna, csak egy szót kellett volna szólnia s az a szép nagy emeletes ház a piacon meg a többi hozzá való nagyon most Borbereké Imre helyett az övé lehetne. Most nem kuczorogna itt ebben a kis udvari szobában, hanem abban a fényes lakásban ülhetne, saját fogatán kocsiháznál, s a helyett, hogy Borbereké Imre hívja meg őt ebédre, ő hihatná meg Borberekéyt.

De egy vasáros leányát csak nem vehette el. Azt nem tehette.

Tudja, hogy vannak mágnások, a kik megeselekesznek efféle, de ő tisztán megőrizte családjának nevét, tisztán, folt nélkül.

Budapesti levél.

A kiállítás látogatására készül az egész ország lakossága. A ki még nem volt Budapesten, az eljön bizonyára ezután; miért különösen felhívjuk figyelmét egyes kiállított kiválóságokra s oly körülményekre, melyekről tudomást szerezni bizonyára érdekében áll.

A Magyar Aszfalt részvénytársaság pavilonja, a nagy gépcsarnok főbejáratával szemben, igen érdekes és tanulságos kiállítással mutatja be az aszfaltipar megismerésére szükséges termelvényeket és készítményeket; leírásokkal és térképekkel teszi mindenki által megérthetővé, hogy mily nagyfontosságú és értékű közegészségi, közlekedési és gazdasági szempontból az aszfaltburkolat. Nedves falaknak szárazzá tétele, a lakások egészségessé változtatásával; a körutak aszfalttal burkolása a közlekedés megkönnyítésére és a közbiztonság szempontjából; a gadasági épületek, istállók, magtárak stb., száraz falazata, padozata aszfalt által hogy mily nagy előnyöket nyújtanak, mind megérthető, ha figyelemmel kísérjük a magyarázásokat. Az előállítási és fentartási költségek olcsósága minden más anyagénál jelentékeny összkülönbséget bizonyít; tartósságának nagyobb időre kiterjedése is az összehasonlító hivatalos adatokból van kitiintetve. Az aszfaltburkolás nagy előnyességét legjobban az a rendkívül nagy mérvű kiterjedés bizonyítja, mely igen érdekes táblázaton mutatja ki a magyar aszfalt részvénytársulat munkaforgalmának emelkedését, keletkezésétől kezdve; ebből a statisztikából látható, hogy az első évben, 1878-ban 2398 m² terület burkolást végzett, s az évről-évre emelkedve, 1895-ben már 194.751 m² területet burkolt a magyar aszfalt részvénytársaság. Ez az óriási emelkedés a legkésebben szóló bizonyosság az aszfalt rendkívüli előnyössége mellett, s ezért ne mulassza el senki a Magyar Aszfalt részvénytársaság pavilonjában erről meggyőződést is szerezni.

Az ünnepélyek csarnokában levő hangszerek kiállításában van Hevesi Balázs utóda zongoragyárosnál 3 darabb igen szépen készített zongorája bemutatva, melynek mindegyike ugy hangszépség, mint erősség, valamint szilárdság tekintetében is kiáll a bármely külföldi gyártmánnyal szemben a versenyt, mit legjobban bizonyít azon körülmény, hogy Hevesi Balázs utóda a magyar királyi állami zeneiskolák zongoraszállítója, hol csakis jó hazai gyártmányok fogadtatnak el. Meglepő a hangszerek kiállításánál, hogy több budapesti zongora-raktáros is, kikről köztudomásu, miszerint sem Budapesten, sem az országban gyárteppel nem bírnak, zongorákat állítottak ki mint hazai gyártmányt, s így idegen gyártmányokat esempésztek be saját nevök alatt, s ezzel a hazai készítményeiket mintegy háttérbe szorítják nagy mennyiségük által.

Tele van a vidék azzal a valótlan hírrel, hogy a főváros szállodáiban drágák a szobák; sőt a Budapestre érkezőket a pályaudvaron mindenféle emberek magánszállásokkal kínálgatják, azt állítva, hogy a szállodákban nem lehet lakást kapni, s az így félrevezetett emberek rendszeren piszkos, minden kényelem nélküli szobákért oly drágán fizetnek, hogy szállodában olcsóbban lehet tisztességes kiszolgálással együt kapni. Figyelmeztetjük tisztelt olvasóinkat, hogy semmiféle ajánlatra ne hallgassanak s nyugodt lélekkel hajtassanak szállodába mert ha némely szállodában drágábbak is voltak a szobák a jun. 8-ki

ünnepélyek alatt, van szálloda, a hol még akkor sem voltak felemelve az árak. Ez a „Pannonia”, az ismert jó hírnevű szálloda, melynek tulajdonosa, Glück Frigyes ur, a jelentéktelen kiállítási százalékelésen kívül semmiféle czímen nem vesz magasabb árat, sőt törzsvendégeivel szemben a legnagyobb méltányosságot követi; óriási kiterjedésű szállodájában pedig mindig kaphatók tiszta, a modern komfort minden követelményének megfelelő szobák, melyek ingyen villamvilágításra vannak berendezve, s Glück Frigyes személyes felügyelete alatt a leg gondosabb szolgálat van biztosítva. Feltalálja a szállodában a vendég mindazt, a mit a kellemes otthon nyújthat, sőt olvasótermében a „Telefon Hirmondót” is halgathatja ingyen. Gyönyörű fedett udvarkertjében van a főváros legkedveltebb étkező helye s a szálloda minden emeletén van fürdőszoba; ugy hogy a „Pannonia” méltán sorozható a főváros legelsőrendű szállodái közé.

A villamvilágítás kérdése ismét aktuális lett azon vidéki városokban, hol a czélszerű és valóban jó közvilágítás kérdése még megoldva nincsen. És nem is lehet másról, mint a villamvilágításról szó, ha figyelembe vesszük, hogy ma már minden jól adminisztrált város ezt az intenzív világítási módszert honosítja meg. Azonban nagyon tanácsos, hogy ennek berendezésénél óvatos és körültekintő legyen a megrendelő, hogy a tökéletesebb helyi viszonyoknak megfelelő rendszert teljesen alkalmazhassa. E tekintetben különösen felhívjuk az illetékes körök figyelmét, hol a villamvilágítás létesítésével foglalkoznak, hogy a világhírű Siemens és Halske Budapest, Kerepesi út 9. sz. czéghöz forduljanak a villamvilágítás bevezetésére kívánható felvilágosítás és tervezetek készíttetése czéljából; mert az ezen czég által hazánk több városában berendezett villamvilágítás bizonyult eddig teljesen megfelelőnek és minden üzembavartól mentesnek. A Siemens és Halske czég főleg az egyenáramu, valamint a forgó áramu telepek berendezésével foglalkozik, amint azt a helyi viszonyok kívánják. A többi között újabb időben Iglón és kaposvárott egyáramu, Salgó-Tarjánban, Rozsnyón és Jolsván pedig forgó áramu telepeket rendezett be; előmunkálatban van többek között Beszterceze bányá villamvilágítása, mely berendezésnél 1.200 lóerejű vízajtás lesz a Garamból felhasználva, honnan 20 — 30 kilométer távolságra eső helyiségek villamvilágítással, valamint erőátvitellel lesznek ellátva.

Felelős szerkesztő és lap tulajdonos: GERENDAY JÓZSEF

Birtok bérbeadás.

A nyergesujfalusi határba 103 magyar hold nemesi birtok egy tagba szabad kézből eladó, esetleg azonnal bérbevehető.

Válaszbélyeggel ellátott tudakozódásra felvilágosítást ad

Simon Ferencz.

Eredeti francia permetezők

MEZEY FERENCZ vaskereskedőnél

Esztergom, Kis piac.

Ugyanott kicsinyben és nagyban ROMÁN és PORTLAND
ciment, kavicsos elszigetelő- és aszfalt fedél lemezek stb.

Vidékre pontosan és gyorsan szállít.

